

Отъ западъ на прѣслава се откриваше дълбоката клисура на Бѣли Искъръ.

Задъ клисурата се издигаше единъ гребенъ на рилския масивъ, гледка величествена. Рида се изправяше, като една гигантска права стѣна до облацитѣ. Вѣждана въ това положение, тя стоеше страшно висока. Тя поразяваше съ своята могъщественостъ, горделивостъ, необятно величие. Прѣдъ насъ се редѣха въ лазура, по съвършено права чърта, висоветѣ: Шайковица, Прѣкорѣдскитѣ чалове, Драганица, Пчелинъ връхъ, Сакънъ-Дупка — грамади вѣковѣчни и дивни, съ прѣсени, съ зелени склонове, съ сипеи, съ канари, съ пѣнливи потоци стремещи се въ видъ на бѣли водопади. Тая гледка извика възторжени възклицания. Ние стоиме въ благоговѣненъ захласъ. Поразени бѣхме, унищожени отъ величието. Това не приличаше на дѣйствителностъ, а на видѣние, създаване на фантазия въ полуда, това бѣше единъ вкамъненъ блѣнъ! Нѣка дойде атеистътъ сега да каже: „Нѣма Богъ!“ Той нѣма да каже това... Ние пакъ се питахме, дѣ сж нашитѣ художници.

Ние постоянно се възвишавахме, изгубили вече пхтеката. Но ни тя, ни вървежътъ ми, по правилото на мъдрата книга, ни моята сравнителна изпеченостъ на ходъ, не попрѣчиха на бързото изнурение на силитѣ ми. Ние пухтѣхме, като духала, съ изплѣзени езици. Облѣни въ горещъ потъ, сѣдахме често, изложени на планинския вѣтрець безъ страхъ отъ настивка, защото ни остаяше още много да се потимъ въ вървежъ. Склонътъ бѣ съвършено голъ; покриваше го само корава трѣва и ситенъ камънякъ. На рѣдки мѣста низки хрусталаци отъ пълзеща смрика правѣха тъмни петна по блѣдозелената голина. На една изпъкналостъ, далеко по-горѣ отъ насъ, стърчеха фигуритѣ на напрѣднатитѣ другари, между тѣхъ — тиролската шапка на г. М. по обичая си, сѣ напрѣдъ. Полицейскитѣ стражаръ по-долу водѣше коня му, който съ мъка се катереше по стръмнината.

Прѣзъ сичкото това врѣме върхътъ на Мусалла не видѣхме: той стоеше скритъ въ мъгла. Тя обезпокоително се сгъстяваше тамъ, разстилаше се на широко, смѣкваше се на прозрачни сиви талози по склона, завоюваше небето. Околнитѣ чалове си наложиха дебели сиви гжжви; такива покриха и рилскитѣ плѣшиви глави. Завѣ студенъ вѣтъръ; ситни дъждовни капчици зачиха лицата ни. Трима отъ другаритѣ ни,